

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

12. února 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkácí rozkaz – Článek 12 – Držení vyžádané osoby ve vazbě – Článek 17 – Lhůty pro přijetí rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu – Vnitrostátní právní předpis, podle kterého se výkon vazby i bez návrhu přerušuje po 90 dnech od zatčení – Konformní výklad – Stavení lhůt – Listina základních práv Evropské unie – Článek 6 – Právo na svobodu a bezpečnost – Různé výklady vnitrostátního právního předpisu – Jednoznačnost a předvídatelnost“

Ve věci C-492/18 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dne 27. července 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 27. července 2018, v řízení o výkonu evropského zatýkácího rozkazu vydaného proti

TC,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně Soudního dvora vykonávající funkci předsedkyně prvního senátu, A. Arabadžev (zpravodaj), E. Regan, C. G. Fernlund a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k žádosti předkládajícího soudu ze dne 27. července 2018, došlé Soudnímu dvoru dne 27. července 2018, o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení v souladu s článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. října 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za TC T. J. Kodrzyckim a Th. O. M. Diebenem, advocaten,
- za Openbaar Ministerie R. Vorrink a J. Asbroek, jakož i K. van der Schaftem, Officieren van Justitie,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a M. A. M. de Ree, jakož i J. M. Hoogveldem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jakož i A. Kasalickou, jako zmocněnci,
- za Irsko A. Joycem a G. Mullan, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyni, ve spolupráci s S. Faracim, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi R. Troostersem, jako zmocněncem,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. listopadu 2018,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 6 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu v Nizozemsku, který dne 12. června 2017 vydaly příslušné orgány Spojeného království proti TC (dále jen „předmětný evropský zatýkací rozkaz“).

Právní rámec

Unijní právo

Listina

- 3 Článek 6 Listiny, nadepsaný „Právo na svobodu a bezpečnost“, zní:
„Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost.“

Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV

- 4 V bodě 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34) je uvedeno:

„Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině [...]“

- 5 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, v odstavci 3 stanoví:

„Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

- 6 Článek 12 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Držení vyžádané osoby ve vazbě“, zní:

„Při zatčení osoby na základě evropského zatýkácího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. Tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.“

- 7 Článek 15 odst. 1 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, zní takto:

„Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.“

- 8 Článek 17 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu“, stanoví:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost.

[...]

3. V ostatních případech by mělo být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu přijato do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby.

4. Nelze-li v konkrétních případech vykonat evropský zatýkácí rozkaz ve lhůtách stanovených v odstavci 2 nebo 3, uvědomí o tom vykonávající justiční orgán neprodleně vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodloužení. V tomto případě lze lhůty prodloužit o dalších 30 dnů.

5. Dokud vykonávající justiční orgán nepřijme pravomocné rozhodnutí o evropském zatýkáčím [o výkonu evropského zatýkácího] rozkazu, zajistí, aby byly nadále splněny hmotné podmínky pro účinné předání osoby.

[...]

7. Nemůže-li členský stát za výjimečných okolností dodržet lhůty stanovené v tomto článku, informuje o tom [Evropskou jednotku pro soudní spolupráci (Eurojust)] s uvedením důvodů prodloužení. Kromě toho členský stát, který má opakovaně zkušenosti s prodloužením při výkonu evropského zatýkácího rozkazu ze strany jiného členského státu, informuje o této skutečnosti Radu, aby se mohlo vyhodnotit provádění tohoto rámcového rozhodnutí na úrovni členských států.“

Nizozemské právo

- 9 Článek 22 Overleveringswet (zákon o předávání) (Stb. 2004, č. 195, dále jen „OLW“), kterým se provádí rámcové rozhodnutí 2002/584, zní:

„1. Rozhodnutí o předání musí rechtbank (soud prvního stupně) přijmout do šedesáti dní od zatčení vyžádané osoby uvedené v článku 21.

[...]

3. Rechtbank (soud prvního stupně) může ve výjimečných případech šedesátidenní lhůtu prodloužit až o třicet dní, pokud vystavujícímu justičnímu orgánu vysvětlí, proč takto rozhodl.

4. Nepřijme-li rechtbank (soud prvního stupně) rozhodnutí ve lhůtě uvedené v odstavci 3, může lhůtu znovu prodloužit, a to na dobu neurčitou, pokud za splnění určitých podmínek vyžádanou osobu dočasně propustí a informuje o tom vystavující justiční orgán.“

10 Článek 64 OLW zní:

„1. V případě, kdy rozhodnutí o odnětí svobody může nebo musí být přijato podle tohoto zákona, lze nařídit, aby bylo toto odnětí svobody za splnění určitých podmínek odloženo nebo přerušeno až do vydání rozhodnutí rechtbank (soud prvního stupně), kterým se povoluje předání. Jediným účelem stanovených podmínek je zabránit útěku.

2. Na usnesení, která vydal podle odstavce 1 rechtbank (soud prvního stupně) nebo vyšetřující soudce, se *mutatis mutandis* uplatní článek 80 s výjimkou odstavce 2 a články 81 až 88 trestního řádu.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 11 TC, na kterého se vztahuje předmětný evropský zatýkácí rozkaz, je britský státní příslušník, který pobývá ve Španělsku a je podezřelý z toho, že se coby člen vedení zločinného spolčení podílel na dovozu, distribuci a prodeji tvrdých drog, a to zejména 300 kg kokainu. Nejvyšší trest, který lze podle práva Spojeného království za takový trestný čin uložit, je trest odnětí svobody na doživotí.
- 12 TC byl zatčen v Nizozemsku dne 4. dubna 2018. Od tohoto dne začala běžet šedesátidenní lhůta pro přijetí rozhodnutí o výkonu předmětného evropského zatýkácího rozkazu stanovená v čl. 22 odst. 1 OLW a v čl. 17 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 13 Předkládající soud, rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterodamu, Nizozemsko), předmětný evropský zatýkácí rozkaz posuzoval na jednání, které se konalo dne 31. května 2018. Na základě tohoto jednání rozhodl, že TC bude ve vazbě ponechán, a prodloužil lhůtu pro přijetí rozhodnutí o výkonu předmětného evropského zatýkácího rozkazu o třicet dnů. Mezitímním rozhodnutím ze dne 14. června 2018 tento soud rozhodl, že se pokračuje v jednání, přerušil řízení do doby, než Soudní dvůr odpoví na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podanou dne 17. května 2018 ve věci, v níž byl mezitím vydán rozsudek ze dne 19. září 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733), a uvedl, že běh lhůty pro rozhodnutí se od 14. června 2018 do vyhlášení poslední uvedeného rozsudku zastavuje.
- 14 TC požádal o přerušení výkonu vazby od 4. července 2018, tedy dne, kdy uplynulo 90 dnů od jeho zatčení.
- 15 Předkládající soud uvádí, že podle článku 22 odst. 4 OLW je v zásadě povinen přerušit výkon vazby za účelem předání vyžádané osoby, jakmile uplyne lhůta 90 dnů stanovená pro přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu. Nizozemský zákonodárce totiž při přijetí tohoto ustanovení vycházel z předpokladu, že s takovým přerušением počítá rámcové rozhodnutí 2002/584.
- 16 Z rozsudku ze dne 16. července 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), ovšem podle předkládajícího soudu vyplývá, že tento předpoklad je nesprávný a v dostatečné míře nezohledňuje povinnosti, které má podle ustanovení primárního práva Unie soud, u kterého je podána žádost o výkon evropského zatýkácího rozkazu, a to zejména povinnost podat coby soud, který v tomto druhu věcí rozhoduje v posledním stupni, Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, je-li odpověď na tuto otázku nezbytná pro přijetí jeho rozhodnutí, a v rozsahu, v němž se týká předání, řízení přerušit, existuje-li skutečné nebezpečí, že vyžádaná osoba bude ve vystavujícím členském státě vystavena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu rozsudku ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198).

- 17 Předkládající soud tedy uvádí, že ve své judikatuře dospěl k závěru, který mu umožňuje vykládat čl. 22 odst. 4 OLW jak v souladu s rámcovým rozhodnutím 2002/584, tak v souladu s OLW, a podle něhož v případech uvedených v předchozím bodě přistoupí v souvislosti s předáním k přerušení řízení. Tento výklad neopomíjí čl. 22 odst. 4 OLW, jelikož běh lhůty pro rozhodnutí o předání se staví.
- 18 Uvedený výklad nemá vliv na možnost rozhodnout o přerušení výkonu vazby za účelem předání, k čemuž předkládající soud obvykle přistupuje, a to zejména za situace, kdy stanovené podmínky umožňují snížit nebezpečí útěku na přijatelnou úroveň. V projednávaném případě je však nebezpečí útěku velmi vážné a na přijatelnou úroveň jej snížit nelze.
- 19 Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu, Nizozemsko) již nicméně rozhodl, že výklad čl. 22 odst. 4 OLW uvedený v bodě 17 tohoto rozsudku je nesprávný, přičemž konstatoval, že restriktivní uplatňování tohoto ustanovení vnitrostátního práva by mohlo narušit účinnost unijního práva. Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu) tak v abstraktní rovině poměřoval zájem unijního právního řádu související s povinností předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce a vyčkat na odpověď na tuto otázku nebo přijetí rozhodnutí o předání odložit, existuje-li skutečné nebezpečí, že vyžádaná osoba bude ve vystavujícím členském státě držena ve vazbě za nelidských či ponižujících podmínek, na straně jedné a zájem na tom, aby bylo zajištěno dodržování vnitrostátních právních předpisů a právní jistoty, na straně druhé. Z výsledku tohoto poměrování vyplývá, že je třeba mít za to, že běh lhůty pro rozhodnutí o předání se staví v okamžiku, kdy rechtbank (soud prvního stupně) rozhodne o tom, že předkládá Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, nebo kdy řízení o předání přeruší, ledaže by ponechání osoby ve vazbě za účelem předání odporovalo článku 6 Listiny.
- 20 Předkládající soud ovšem nadále trvá na svém výkladu čl. 22 odst. 4 OLW, který je podle jeho názoru v souladu s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a dosud nevedl k jinému výsledku než abstraktní poměrování, které provedl Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu).
- 21 TC v projednávaném případě zejména tvrdí, že tento výklad čl. 22 odst. 4 OLW je v rozporu se zásadou právní jistoty, a je-li tedy ponechán ve vazbě za účelem předání, dochází k porušování článku 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), a článku 6 Listiny. TC na podporu tohoto názoru uvedl, že kvůli porušení článku 5 EÚLP podala v podobném dřívějším případě vyžádaná osoba proti Nizozemskému království stížnost u Evropského soudu pro lidská práva (věc *Cernea v. Nizozemsko*, stížnost č. 62318/16) a že tento členský stát v této věci předložil jednostranné prohlášení, že článek 5 EÚLP byl porušen. Evropský soud pro lidská práva však v této věci ještě nerozhodl.
- 22 Předkládající soud se v tomto ohledu domnívá, že z bodu 32 rozsudku ze dne 29. června 2017, *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503), vyplývá, že jednou z mezí povinnosti vykládat určitý vnitrostátní právní předpis v souladu s rámcovým rozhodnutím je zásada právní jistoty. Držení ve vazbě za účelem předání kromě toho musí být v souladu s článkem 6 Listiny.
- 23 Předkládající soud se tedy táže, zda je ponechání ve vazbě za účelem předání v takovém případě, jako je případ TC, v rozporu s článkem 6 Listiny a zejména se zásadou právní jistoty, která je v něm zaručena.
- 24 V tomto ohledu uvádí, že jeho judikatura týkající se stavení lhůty pro rozhodnutí se omezuje na dva druhy situací, a to že je jednoznačná a konstantní a že byla zveřejněna. To samé platí i pro judikaturu Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterodamu). Předkládající soud se tak domnívá, že TC mohl po případné konzultaci se svým právním zástupcem předpokládat, že ve vazbě za účelem předání bude držen déle než 90 dnů od svého zatčení.

- 25 Pokud by Soudní dvůr konstatoval, že vazba za účelem předání je v takovém případě, jako je případ TC, v rozporu s článkem 6 Listiny, předkládající soud se kromě toho táže, zda má za situace, kdy uplatnění čl. 22 odst. 4 OLW vede k řešení, které odporuje unijnímu právu, a výklad tohoto ustanovení v souladu s unijním právem není možný, postupovat tak, že toto ustanovení nepoužije, a zda takový postup sám o sobě není v rozporu se zásadou právní jistoty.
- 26 Za těchto okolností se rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je ponechání vyžádané osoby, u níž existuje nebezpečí útěku, ve vazbě za účelem předání po dobu přesahující 90 dní od jejího zatčení v rozporu s článkem 6 [Listiny], pokud:

- vykonávající členský stát provedl článek 17 [rámcového rozhodnutí 2002/584] v tom smyslu, že výkon vazby za účelem předání vyžádané osoby musí být přerušen vždy, když dojde k překročení lhůty 90 dní stanovené pro přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, a
- justiční orgány tohoto členského státu vyložily vnitrostátní právní předpis v tom smyslu, že běh lhůty pro rozhodnutí se staví v okamžiku, kdy se vykonávající justiční orgán rozhodne předložit Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo vyčkat na odpověď na předběžnou otázku položenou jiným vykonávajícím justičním orgánem nebo přijetí rozhodnutí o předání odložit z důvodu skutečného nebezpečí, že výkon vazby bude ve vystavujícím členském státě probíhat za nelidských nebo ponižujících podmínek?“

K naléhavému řízení

- 27 Předkládající soud požádal o to, aby byla tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 28 Tento soud na podporu žádosti uvedl, že TC je v Nizozemsku ve vazbě pouze na základě předmětného evropského zatýkacího rozkazu, který vydalo Spojené království Velké Británie a Severního Irska za účelem jeho trestního stíhání. Předkládající soud byl toho názoru, že o žádosti o přerušení výkonu vazby uvalené na TC nemůže rozhodnout, dokud Soudní dvůr nerozhodne o jeho žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Měl tedy za to, že doba, po kterou bude Soudní dvůr rozhodovat o předběžné otázce, má přímý a rozhodující vliv na dobu, po kterou bude TC držen ve vazbě.
- 29 V tomto ohledu je třeba zaprvé konstatovat, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tato žádost tudíž může být projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 30 Co se zadruhé týče kritéria naléhavosti, v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora je třeba zohlednit okolnost, že dotyčná osoba byla zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení. Situaci dotyčné osoby je kromě toho třeba posuzovat ke dni posuzování žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudek ze dne 19. září 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, bod 30 a citovaná judikatura).
- 31 V projednávaném případě přitom k tomuto dni bylo nesporné, že TC byl ve vazbě a jeho ponechání ve vazbě za této situace záviselo na rozhodnutí o jeho žádosti o přerušení výkonu této vazby, přičemž ve vztahu k této žádosti bylo rozhodnuto o přerušení řízení do doby, než zejména v této věci Soudní dvůr odpoví na předběžnou otázku.

- 32 Za těchto podmínek rozhodl první senát Soudního dvora dne 9. srpna 2018 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta, že žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhoví.
- 33 Zatřetí dne 9. října 2018 předkládající soud Soudní dvůr informoval, že den předtím rozhodl o podmíněném přerušení výkonu vazby uvalené na TC, a to od 8. října 2018 do vyhlášení rozhodnutí o jeho předání do Spojeného království. Podle výpočtů tohoto soudu totiž právě dne 8. října 2018 uplynula 90denní lhůta pro rozhodnutí, a to s přihlédnutím k době, po kterou byl běh této lhůty pozastaven.
- 34 Kromě toho je třeba podotknout, že Openbaar Ministerie (státní zastupitelství, Nizozemsko) podalo proti rozhodnutí předkládajícího soudu ze dne 8. října 2018 odvolání a Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) Soudní dvůr dne 12. listopadu 2018 informoval, že řízení o odvolání přerušil do doby, než bude vydán tento rozsudek.
- 35 Za těchto podmínek první senát Soudního dvora dovedl, že naléhavost v této věci dne 8. října 2018 pominula, a věc již tedy není nadále třeba posuzovat v naléhavém řízení o předběžné otázce.

K předběžné otázce

- 36 Úvodem je třeba uvést, že položená otázka vychází z těchto předpokladů: zaprvé takový postup předávání, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, může trvat déle než 90 dní, a to zejména nastane-li jedna ze situací, které se týká položená otázka; zadruhé povinnost přerušit výkon vazby vyžádané osoby vždy, když uplyne lhůta 90 dní od jejího zatčení, kterou stanoví čl. 22 odst. 4 OLW, je neslučitelná s rámcovým rozhodnutím 2002/584; zatřetí cílem výkladu tohoto vnitrostátního ustanovení, který provedl předkládající soud, i judikatury Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) je uvést vnitrostátní právní rámec do souladu s tímto rámcovým rozhodnutím a začtvrté uvedené výklady i přes svůj odlišný právní základ dosud nevedly k odlišným rozhodnutím. Jak kromě toho bylo uvedeno v bodě 25 tohoto rozsudku, předkládající soud se táže, zda je případně povinen postupovat tak, že uvedené vnitrostátní ustanovení nepoužije.
- 37 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny. Okolnost, že vnitrostátní soud formuloval předběžnou otázku po formální stránce tak, že odkázal na určitá ustanovení unijního práva, nebrání tomu, aby Soudní dvůr tomuto soudu poskytl všechny prvky výkladu, které mohou být pro rozsouzení věci, jež mu byla předložena, užitečné, ať již na ně posledně uvedený ve svých otázkách odkázal či nikoli. V tomto ohledu Soudnímu dvoru přísluší, aby ze všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména pak z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vytěžil ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu třeba vyložit (rozsudek ze dne 27. června 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, bod 36 a citovaná judikatura).
- 38 Vzhledem k tomu, že předkládající soud v projednávaném případě dne 8. října 2018 rozhodl o přerušení výkonu vazby uvalené na TC a Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) toto rozhodnutí nezměnil, není namístě se zabývat otázkou vznesenou v odůvodnění předkládacího rozhodnutí, která se týká případného nepoužití čl. 22 odst. 4 OLW. Pokud mají být naproti tomu předkládajícímu soudu poskytnuty prvky výkladu užitečné pro vyřešení sporu, který mu byl předložen, položenou otázku je třeba přeformulovat a odpovědět na ni s přihlédnutím k předpokladům uvedeným v bodě 36 tohoto rozsudku.

- 39 Z toho vyplývá, že je třeba mít za to, že podstatou otázky předkládajícího soudu je zaprvé to, zda musí být rámcové rozhodnutí 2002/584 vykládáno v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, které stanoví všeobecnou a bezpodmínečnou povinnost propustit vyžádanou osobu, která byla zatčena na základě evropského zatýkacího rozkazu, jakmile uplyne lhůta 90 dní od jejího zatčení, existuje-li velmi vážné nebezpečí, že uteče, přičemž toto nebezpečí nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními, a zadruhé to, zda musí být článek 6 Listiny vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní judikatuře, která umožňuje ponechání vyžádané osoby ve vazbě po dobu delší, než je těchto 90 dní, a to na základě výkladu tohoto vnitrostátního ustanovení, podle něhož se běh uvedené lhůty staví, pokud se vykonávající justiční orgán rozhodne, že předloží Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo že vyčká na odpověď na předběžnou otázku, kterou položil jiný vykonávající justiční orgán, nebo že přijetí rozhodnutí o předání odloží, jelikož by ve vystavujícím členském státě mohlo existovat skutečné nebezpečí výkonu vazby za nelidských nebo ponižujících podmínek.
- 40 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že jak vyplývá zejména z čl. 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s body 5 a 7 jeho odůvodnění, cílem tohoto rámcového rozhodnutí je nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 39 a citovaná judikatura].
- 41 Rámcové rozhodnutí 2002/584 tak zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 40 a citovaná judikatura].
- 42 Uvedený cíl urychlit soudní spolupráci se projevuje zejména v oblasti lhůt pro přijímání rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu. Jak v tomto ohledu vyplývá z judikatury Soudního dvora, články 15 a 17 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládány tak, že vyžadují, aby pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu bylo přijato v zásadě v těchto lhůtách, jejichž důležitost je ostatně vyjádřena v několika ustanoveních tohoto rámcového rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 29 a 32, jakož i citovaná judikatura).
- 43 Posouzení existence skutečného nebezpečí, že osoba, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, bude v případě předání vystavujícímu justičnímu orgánu vystavena nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny nebo že bude porušeno její základní právo na nezávislý soud, a tudíž podstata jejího základního práva na spravedlivý proces zaručeného v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, které podle čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 provádí vykonávající justiční orgán, jenž musí rozhodnout o předání této osoby [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 83 a 88, jakož i citovaná judikatura, a ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 59 a 60, jakož i citovaná judikatura], ovšem může vést k tomu, že postup předání bude trvat déle než 90 dní, jak to správně uvádí předkládající soud. Totéž může nastat i v případě dodatečné lhůty při přerušení řízení do doby, než Soudní dvůr odpoví na základě článku 267 SFEU na předběžnou otázku položenou vykonávajícím justičním orgánem.
- 44 Zadruhé je třeba připomenout, že podle článku 12 uvedeného rámcového rozhodnutí platí, že vykonávající justiční orgán rozhodne o tom, zda by měla být osoba zatčena na základě evropského zatýkacího rozkazu ponechána ve vazbě, v souladu s právem vykonávajícího členského státu. V tomto

článku je rovněž uvedeno, že tuto osobu lze v souladu s právem tohoto státu z vazby kdykoli předběžně propustit za podmínky, že příslušný orgán daného státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.

- 45 Naproti tomu je nutno konstatovat, že tento článek v obecné rovině nestanoví, že by ponechání vyžádané osoby ve vazbě bylo představitelné jen v přesně stanovených časových mezích, a především že by bylo vyloučeno po uplynutí lhůt stanovených v článku 17 téhož rámcového rozhodnutí (rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 44).
- 46 Stejně tak je třeba podotknout, že ačkoliv článek 12 rámcového rozhodnutí 2002/584 připouští, že osoba zatčená na základě evropského zatýkacího rozkazu může být za určitých podmínek z vazby předběžně propuštěna, toto ustanovení ani žádné jiné ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí nestanoví, že vykonávající justiční orgán by byl po uplynutí lhůt stanovených v článku 17 tohoto rozhodnutí povinen přistoupit k takovému propuštění z vazby, a tím spíše ne k nepodmíněnému propuštění této osoby z vazby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 45 a 46).
- 47 Vzhledem k tomu, že řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí pokračovat i po uplynutí lhůt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutí 2002/584, by všeobecná a bezpodmínečná povinnost tuto osobu předběžně – a tím spíše nepodmíněně – propustit po uplynutí uvedených lhůt nebo v případě, že by celková doba držení vyžádané osoby ve vazbě překračovala tyto lhůty, mohla snížit efektivitu systému předávání zavedeného tímto rámcovým rozhodnutím, potažmo bránit dosahování cílů sledovaných tímto rámcovým rozhodnutím (rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 50).
- 48 Pokud tedy vykonávající justiční orgán rozhodne o ukončení vazby vyžádané osoby, musí podle článku 12 a čl. 17 odst. 5 uvedeného rámcového rozhodnutí učinit spolu s předběžným propuštěním této osoby veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci, a zajistit, aby hmotné podmínky pro její účinné předání zůstaly splněny, dokud nebude přijato pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 61).
- 49 Z toho vyplývá, že pokud existuje – jak to v projednávaném případě uvádí předkládající soud – velmi vážné nebezpečí útěku, které nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními, která by mohla zajistit, že zůstanou splněny hmotné podmínky pro účinné předání vyžádané osoby, předběžné propuštění této osoby by mohlo snížit účinnost systému předávání zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584, potažmo bránit dosahování cílů sledovaných tímto rámcovým rozhodnutím, jelikož by již nebylo zaručeno, že zůstanou splněny tyto hmotné podmínky.
- 50 Z toho vyplývá, že povinnost přerušit výkon vazby, která byla uvalena na vyžádanou osobu za účelem jejího předání, vždy když uplyne lhůta 90 dní od jejího zatčení, která je stanovena v čl. 22 odst. 4 OLW, je s ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584 neslučitelná, jak to ostatně v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podotkl předkládající soud.
- 51 Zatřetí je třeba předně uvést, že výklad uvedeného vnitrostátního ustanovení, který provedl předkládající soud, podle všeho tuto neslučitelnost nemůže napravit za všech okolností, jelikož jak vyplývá z bodu 33 tohoto rozsudku, předkládající soud v projednávaném případě sice v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce výslovně konstatoval, že existuje velmi vážné nebezpečí, že TC uteče, přičemž toto nebezpečí nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními, která by mohla zajistit, že zůstanou splněny hmotné podmínky pro jeho účinné předání, ale rozhodl o podmíněném přerušení výkonu vazby, která byla na TC uvalena, od 8. října 2018, jelikož k tomuto dni podle jeho výpočtů uplynula 90denní lhůta pro rozhodnutí, a to s přihlédnutím k době, po kterou byl běh této lhůty pozastaven.

- 52 Dále je nutno podotknout, že jestliže lze vyžádanou osobu na základě judikatury *Gerechthof Amsterdam* (odvolací soud v Amsterdamu) i předběžně propustit, a to i přesto, že existuje velmi vážné nebezpečí, že tato osoba uteče, přičemž toto nebezpečí nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními, která by mohla zajistit, že zůstanou splněny hmotné podmínky pro účinné předání této osoby, nelze z této judikatury ani dovodit výklad čl. 22 odst. 4 OLW, který by byl slučitelný s ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 53 Nakonec je třeba zdůraznit, že zastavení lhůty pro přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu lze v každém případě připustit pouze tehdy, pokud je splněna informační povinnost, kterou vykonávajícímu justičnímu orgánu ukládá zejména čl. 17 odst. 4 a 7 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 54 Začtvrté je třeba připomenout, že v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 je výslovně uvedeno, že tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o EU, které jsou vyjádřeny i v Listině, přičemž tuto povinnost mají všechny členské státy, zejména vystavující i vykonávající členský stát (rozsudek ze dne 16. července 2015, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 53 a citovaná judikatura).
- 55 Článek 12 tohoto rámcového rozhodnutí proto musí být vykládán v souladu s článkem 6 Listiny, který stanoví, že každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost (rozsudek ze dne 16. července 2015, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 54).
- 56 V této souvislosti je třeba připomenout, že čl. 52 odst. 1 Listiny připouští, že výkon tohoto práva může být omezen za předpokladu, že tato omezení jsou stanovena zákonem, respektují podstatu uvedených práv a svobod a při dodržení zásady proporcionality jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého (rozsudky ze dne 16. července 2015, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 55 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 15. března 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 37).
- 57 Pokud Listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným EÚLP, čl. 52 odst. 3 Listiny má zajistit nezbytný soulad mezi právy obsaženými v Listině a odpovídajícími právy zaručenými EÚLP, aniž je narušena autonomie unijního práva a Soudního dvora Evropské unie. Pro účely výkladu článku 6 Listiny je tedy třeba zohlednit čl. 5 odst. 1 EÚLP jakožto minimální úroveň ochrany (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. března 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 37, jakož i ze dne 14. září 2017, *K.*, C-18/16, EU:C:2017:680, bod 50 a citovaná judikatura).
- 58 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva týkající se článku 5 EÚLP v tomto ohledu vyplývá, že skutečnost, že každé zbavení svobody musí být zákonné, má za následek nejen to, že musí mít právní základ ve vnitrostátním zákonu, ale také to, že uvedený zákon musí být při svém uplatňování dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo veškerému riziku svévole (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 38 a citovaná judikatura).
- 59 Podle související judikatury Soudního dvora je dále třeba zdůraznit, že cílem záruk ve vztahu ke svobodě zakotvených jak v článku 6 Listiny, tak v článku 5 EÚLP je zejména ochrana jednotlivce před svévolí. Pokud má být opatření spočívající ve zbavení svobody provedeno v souladu s tímto cílem, je tedy zejména zapotřebí, aby při něm nebyly orgány vedeny zlým úmyslem nebo snahou klamat (rozsudek ze dne 15. března 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 39 a citovaná judikatura).
- 60 Z výše uvedeného vyplývá, že vzhledem k tomu, že ponechání vyžádané osoby ve vazbě po dobu delší než 90 dní vážně zasahuje do jejího práva na svobodu, je podmíněno dodržením striktních záruk, totiž existencí právního základu tohoto držení ve vazbě, který musí splňovat požadavky jednoznačnosti,

předvídatelnosti a dostupnosti, aby se zabránilo veškerému riziku svévole, jak vyplývá z bodu 58 tohoto rozsudku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 40 a citovaná judikatura).

- 61 V projednávaném případě je nesporné, že v nizozemském právním řádu je právním základem pro držení ve vazbě ve smyslu článku 12 rámcového rozhodnutí 2002/584 zákon OLW, že tento vnitrostátní právní předpis, tento unijní právní předpis i judikatura v této oblasti jsou volně dostupné a že nic nenasvědčuje tomu, že by byl tento vnitrostátní právní předpis uplatňován svévolně. Je tudíž třeba posoudit pouze to, zda lze uvedený vnitrostátní právní předpis charakterizovat jako jednoznačný a předvídatelný, což jsou požadavky, které musí splňovat normy týkající se doby, po kterou je osoba, jako je TC, v Nizozemsku držena ve vazbě, než bude předána v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu.
- 62 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že podle článku 12 rámcového rozhodnutí 2002/584 platí, že při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě, a že tuto osobu lze z vazby předběžně propustit pouze za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.
- 63 Jak vyplývá z bodů 49 a 50 tohoto rozsudku, z judikatury Soudního dvora připomenuté v bodech 54 a 55 tohoto rozsudku plyne, že pokud existuje velmi vážné nebezpečí útěku, které nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními, která by mohla zajistit, že zůstanou splněny hmotné podmínky pro účinné předání vyžádané osoby, jak to v projednávaném případě konstatoval předkládající soud, propuštění této osoby – i když jen předběžně – pouze proto, že od jejího zatčení uplynulo 90 dní, není slučitelné s povinnostmi vyplývajícími z rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 64 Kromě toho je třeba uvést, že Soudní dvůr v bodech 57 až 59 rozsudku ze dne 16. července 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), rovněž upřesnil podmínky, které musí splňovat prodloužení vazby vyžádané osoby nad rámec lhůt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutí 2002/584 až do doby, než bude tato osoba skutečně předána.
- 65 Z toho vyplývá, že unijní právo, jak je vyloženo v rámci uvedeného rozsudku Soudního dvora, stanoví v souvislosti s dobou, po kterou může být vyžádaná osoba držena ve vazbě, jednoznačná a předvídatelná pravidla.
- 66 Dále je nesporné, že jednoznačnou a předvídatelnou normou je i čl. 22 odst. 4 OLW, jelikož stanoví, že výkon vazby uvalené na vyžádanou osobu se v zásadě *ipso facto* přerušuje pouze na základě toho, že uplyne lhůta 90 dní od jejího zatčení. V bodech 49 a 50 tohoto rozsudku ovšem bylo konstatováno, že za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení, takovému systému brání rámcové rozhodnutí 2002/584.
- 67 Z ustálené judikatury Soudního dvora v tomto ohledu vyplývá, že závazná povaha rámcového rozhodnutí s sebou nese povinnost vnitrostátních orgánů, včetně vnitrostátních soudů, konformně vykládat vnitrostátní právo. Tyto soudy jsou při použití vnitrostátního práva, které mají vyložit, povinny vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčeného rámcového rozhodnutí, tak aby dosáhly jím zamýšleného výsledku. Tato povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva je inherentní systému Smlouvy o FEU, jelikož umožňuje, aby vnitrostátní soudy v rámci svých pravomocí zajistily plnou účinnost unijního práva, rozhodují-li o sporech, které jim byly předloženy (rozsudek ze dne 29. června 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 31 a citovaná judikatura).

- 68 Zásada konformního výkladu zejména vyžaduje, aby vnitrostátní soudy učinily vše, co spadá do jejich pravomoci s tím, že vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, aby zajistily plnou účinnost dotyčného rámcového rozhodnutí a došly k výsledku, který by byl v souladu s cílem sledovaným tímto rozhodnutím (rozsudek ze dne 29. června 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 34 a citovaná judikatura).
- 69 Z toho vyplývá, že v projednávaném případě bylo již mnohem dříve, než došlo k zahájení původního řízení, jednoznačné a předvídatelné i to, že předkládající soud a Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) byly povinny učinit vše, co spadalo do jejich pravomoci, aby zajistily plnou účinnost rámcového rozhodnutí 2002/584 a vyložily čl. 22 odst. 4 OLW a povinnost předběžného propuštění, která je v tomto ustanovení upravena, v souladu s cílem, který toto rámcové rozhodnutí sleduje.
- 70 V bodech 51 a 52 tohoto rozsudku ovšem bylo konstatováno, že výklady tohoto vnitrostátního ustanovení provedené předkládajícím soudem a Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) s cílem zajistit jeho soulad s tímto rámcovým rozhodnutím požadavkům tohoto rozhodnutí v plném rozsahu nevyhovují. Zajistit soulad čl. 22 odst. 4 OLW s rámcovým rozhodnutím 2002/584 v projednávaném případě neumožnil zejména výklad předkládajícího soudu.
- 71 Pokud jde nakonec o okolnosti, na které v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce poukazuje předkládající soud a podle nichž jsou jeho výklad čl. 22 odst. 4 OLW, jakož i judikatura Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) zaprvé jednoznačné a předvídatelné, zadruhé se opírají o různá právní odůvodnění a zatřetí – ačkoliv k tomu ještě nedošlo – mohou vést k různým rozhodnutím, je třeba konstatovat následující.
- 72 Jak uvedl generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, vzhledem k tomu, že se předkládající soud a Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) neshodují zejména na výchozím bodě pro výpočet doby, po kterou je zastaven běh lhůty, v níž tyto soudy musí rozhodnout o předání vyžádané osoby, podle dotčeného soudu se může lišit okamžik uplynutí 90denní lhůty, a v důsledku toho se může různit i doba, po kterou bude tato osoba ponechána ve vazbě.
- 73 Zatímco předkládající soud rozhodl, že se běh 90denní lhůty zastavil dne 14. června 2018, jak plyne z bodu 13 tohoto rozsudku, podle Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) se lhůta zastavila dne 17. května 2018, jelikož podle tohoto soudu musí k zastavení běhu lhůty dojít již v okamžiku, kdy je Soudnímu dvoru předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, která je pro věc v původním řízení relevantní.
- 74 Nadto je třeba uvést, že tyto odlišné přístupy je nutno nahlížet v právním kontextu, v němž je určité vnitrostátní ustanovení neslučitelné s rámcovým rozhodnutím 2002/584, jelikož zaprvé může vést k propuštění vyžádané osoby navzdory nebezpečí útěku, které nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními, která by mohla zajistit, že zůstanou splněny hmotné podmínky pro účinné předání této osoby, a zadruhé odlišné výklady tohoto vnitrostátního ustanovení, které provedly vnitrostátní soudy s cílem zajistit jeho soulad s tímto rámcovým rozhodnutím, v plném rozsahu neodpovídají požadavkům tohoto rozhodnutí.
- 75 Z toho vyplývá, že v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, se na takové osoby zatčené v Nizozemsku za účelem jejich předání, jako je TC, vztahují ustanovení vnitrostátního práva, totiž čl. 22 odst. 4 OLW, a unijního práva, totiž články 12 a 17 rámcového rozhodnutí 2002/584, která jsou navzájem neslučitelná, a zároveň na tyto osoby dopadají rozdílné závěry vnitrostátní judikatury týkající se tohoto ustanovení vnitrostátního práva, jejímž cílem je toto ustanovení vyložit v souladu s unijním právem.

- 76 Za těchto podmínek je nutno konstatovat, že v důsledku rozdílů mezi výkladem, který provedl předkládající soud, a judikaturou *Gerechtshof Amsterdam* (odvolací soud v Amsterdamu) nelze jednoznačně a předvídatelně – tedy tak, jak to vyžaduje judikatura Soudního dvora připomenutá v bodech 59 a 60 tohoto rozsudku – určit dobu, po jakou lze v Nizozemsku ponechat ve vazbě vyžádanou osobu na základě evropského zatýkacího rozkazu, který vůči ní byl vydán.
- 77 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že:
- rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které stanoví všeobecnou a bezpodmínečnou povinnost propustit vyžádanou osobu, která byla zatčena na základě evropského zatýkacího rozkazu, jakmile uplyne lhůta 90 dní od jejího zatčení, existuje-li velmi vážné nebezpečí, že uteče, přičemž toto nebezpečí nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními, a že
 - článek 6 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní judikatuře, která umožňuje ponechání vyžádané osoby ve vazbě po dobu delší, než je těchto 90 dní, a to na základě výkladu tohoto vnitrostátního ustanovení, podle něhož se běh uvedené lhůty staví, pokud se vykonávající justiční orgán rozhodne, že předloží Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, nebo že vyčká na odpověď na předběžnou otázku, kterou položil jiný vykonávající justiční orgán, nebo že přijetí rozhodnutí o předání odloží, jelikož by ve vystavujícím členském státě mohlo existovat skutečné nebezpečí výkonu vazby za nelidských nebo ponižujících podmínek, jestliže tato judikatura nezajišťuje soulad uvedeného vnitrostátního ustanovení s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a lze z ní dovodit různé závěry ohledně doby trvání vazby.

K nákladům řízení

- 78 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy musí být vykládáno v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které stanoví všeobecnou a bezpodmínečnou povinnost propustit vyžádanou osobu, která byla zatčena na základě evropského zatýkacího rozkazu, jakmile uplyne lhůta 90 dní od jejího zatčení, existuje-li velmi vážné nebezpečí, že uteče, přičemž toto nebezpečí nelze snížit na přijatelnou úroveň žádnými vhodnými opatřeními.

Článek 6 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní judikatuře, která umožňuje ponechání vyžádané osoby ve vazbě po dobu delší, než je těchto 90 dní, a to na základě výkladu tohoto vnitrostátního ustanovení, podle něhož se běh uvedené lhůty staví, pokud se vykonávající justiční orgán rozhodne, že předloží Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo že vyčká na odpověď na předběžnou otázku, kterou položil jiný vykonávající justiční orgán, nebo že přijetí rozhodnutí o předání odloží, jelikož by ve vystavujícím členském státě mohlo existovat skutečné nebezpečí výkonu vazby za nelidských nebo ponižujících podmínek, jestliže tato judikatura nezajišťuje soulad uvedeného vnitrostátního ustanovení s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a lze z ní dovodit různé závěry ohledně doby trvání vazby.

Podpisy.